

“Hem fet pactes polítics i econòmics i en tots hem perdut oportunitats”

Marta Rovira

Secretària general d'ERC

Marta Rovira saluda el president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, i la vice-presidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, abans de començar la seva intervenció al Congrés.

Senyories, tenia moltes ganes que arribés aquest dia, moltes, per poder explicar-los en viu i en directe què està passant a Catalunya. Per fi, avui podem fer-ho. Podem mirar-nos als ulls i debatre i crec que aquest exercici ens ajudarà mútuament. De tota manera, crec que si ens coneguéssim més, també ens apreciariem més. De fet, a molts els veig per primer cop. No ens coneixem i, per tant, és un plaer. President, vice-presidenta, senyor Rubalcaba, senyor Lara, senyora Díez, diputats, una abraçada i una abraçada també a la resta de grups parlamentaris. Crec que parlo en nom de Jordi Turull i Joan Herrera si dic que avui per a nosaltres és un privilegi i és un honor representar el poble de Catalunya. Gràcies també per l'oportunitat. I una abraçada molt especial a tots els diputats vinguts al Congrés i una abraçada enorme a tota la gent que aquests dies ens ha parat pel carrer i ens ha dit “No estareu sols”; a tots els missatges que hem rebut dient “No estareu sols, nosaltres també hi serem”. Us sentim molt a prop.

Senyories, saben què va passar a Catalunya el passat 25 de novembre de 2012? Que hi hagué unes eleccions. De fet, les eleccions amb la participació més elevada de la història de la democràcia al nostre país. En aquestes eleccions, els catalans van prendre una decisió; van prendre la decisió de convocar un referèndum per decidir el seu futur com a poble. Aquesta decisió va rebre el suport del 70% del cens electoral; el 70%. En conclusió, tenim un mandat emanat de les urnes. Tenim un mandat democràtic al qual nosaltres sentim l'obligació de donar compliment perquè això és la democràcia i per això avui som aquí. Defensem un referèndum perquè va ser l'opció majoritària a les urnes, és cert, però també és veritat que defensem un referèndum sobre la independència de Catalunya perquè sabem que és la millor manera de defensar tots els catalans, a tots, perquè en un referèndum tots els catalans tindran la possibilitat de triar una opció, hi estaran representats. Fem la prova. Fem una prova. Imaginin una urna en un referèndum sobre la independència de Catalunya. Obrin-la i fixin-se quins vots hi ha dins: hi ha vots del sí, hi ha vots del no, hi ha també el vot de la senyora Camacho, el vot del senyor Rivera, el vot del senyor Navarro, tot i

que ells mai no hagin defensat el dret a votar dels catalans, perquè també podran escollir lliurement la seva opció de votar no. Per això, avui sentim que defensem no sols un mandat de la majoria del poble de Catalunya, sentim que avui defensem el poble de Catalunya sencer. I jo encara diria més: els que defensem avui el dret a votar defensem la democràcia perquè votar, ací i a la resta del món, és democràcia.

Molts de vostès es preguntaran què és el que està passant avui aquí, com és possible que avui al Congrés tinguem alguns la gosadia de demanar el dret de vot sobre la independència de Catalunya. Saben què passa? Que el país se'ns fon a les mans, que no tenim prou recursos, ni instruments, ni competències per poder ajudar els nostres ciutadans. És que no podem fer res i hi ha molta gent que ha quedat enrere en aquest camí. A més, no tenim la sensació de tenir un Estat fent-nos costat precisament en aquests moments de tanta i tanta dificultat. Per això, avui a Catalunya som una gran majoria, som molts els qui pensem que la millor manera de treballar per als nostres fills és votar per construir un Estat que sigui útil a les persones. Perquè volem un Estat que inverteixi en trens carregats d'oportunitats i d'ocupació i no en trens d'alta velocitat sense passatgers ni mercaderies, perquè volem un Estat que desnoni els bancs tòxics i rescati les bones persones. Per cert, a Catalunya ja vam aprovar el primer pas, que és la dació en pagament, però no la podem aplicar perquè no som Estat. Volem un Estat que ens digui quant costa un kilowatt de llum i que treballi perquè els ciutadans no paguin les factures de la llum més cares d'Europa, perquè volem un Estat que persegueixi l'interès general i no es rendeixi davant dels oligopolis; volem un Estat que faci homes i dones lliures. Ministre Gallardón, sobretot dones; les dones també volem decidir.

Abans d'arribar a aquesta conclusió, que volem votar per construir un futur millor per als nostres fills, hem fet de tot; ho hem intentat tot; ens hem esforçat i ho hem intentat tot. Els sona allò de l'encaix? Els sona l'esforç ingent de diàleg i entesa del president Pujol i del president Maragall? Des del catalanisme polític sempre hem buscat —sempre, sempre— aquest encaix amable i digne,

sempre. Ho hem fet tot, hem fet pactes econòmics i pactes polítics, però tenim la sensació que en cada pacte hem perdut oportunitats i benestar. Hem arribat aquí després de sis pactes fiscals que, per cert, el Govern espanyol mai no ha complert. Hem arribat aquí després d'intentar aprovar un estatut, i dic "intentat" perquè va quedar retallat i ben retallat i perquè el Tribunal Constitucional el va liquidar. En aquesta legislatura, president, estem patint moltíssim perquè ens trauen de les mans els minsos instruments i recursos que tenim per poder ajudar els ciutadans i perquè tornen aquelles amenaces sobre la immersió lingüística, pilar fonamental de la cohesió social del nostre país. És lògic, en aquesta situació, que les ciutadans a Catalunya tinguin una sensació de frustració, d'haver arribat a la fi del camí, per més esforços i intents que haguem fet, perquè al capdavall la conclusió és que l'encaix no és possible. Tenim la

“Defensem un referèndum perquè va ser l'opció majoritària a les urnes (...) i perquè és la millor manera de defensar tots els catalans”

sensació que no ens accepten ni com som ni com parlem ni com pensem ni com somiem. Senyories, si vostès es trobessin en aquesta situació, què farien? Els catalans ho tenen claríssim: volen votar per decidir el seu futur, perquè saben que les urnes són el millor contracte democràtic per al seu futur.

Senyories, avui els demanem el vot a favor d'un pacte polític, avui els demanem el vot per a un acord per a la democràcia. Volem arribar a un acord amb el Govern espanyol perquè a Catalunya se celebri, el pròxim 9 de novembre, un referèndum sobre la independència. L'acord depèn de vostès, i és fàcil, és legal, és constitucional i és possible. De fet, és tan senzill imaginar quins són els ingredients per a un pacte polític, per exemple, a la britànica! És molt senzill. És una taula, dues cadires, uns papers, un

bolígraf, molta, molta voluntat política i molts quilos de sensibilitat democràtica. En una de les cadires trobem assegut des de sempre el catalanisme polític. Però qui trobem a l'altra cadira? Ara com ara, el que trobem a l'altra cadira són impropis, són amenaces velades, són informes apocalíptics. Que si vagarem per l'espai, ministre Margallo. Aquesta no és pas una bona manera de seduir els catalans. Fins i tot, en aquesta cadira trobarem soroll de sabres en un funeral d'Estat que no fa justícia a la memòria d'Adolfo Suárez. No obstant això, nosaltres continuem asseguts a la cadira, esperant amb les mans esteses aquest acord polític. Seuen vostès? Senyories, avui tenen l'oportunitat de passar a color una fotografia que molts de nosaltres encara veiem en blanc i negre, que és la fotografia de la democràcia espanyola. Que un poble voti i decideixi en democràcia es la cosa més normal del món.

Per acabar, senyories, diré que Catalunya ha estat un poble obert i solidari, receptor de moltes influències, receptor de moltes cultures, receptor de moltes persones distintes vingudes del nord, vingudes del sud, vingudes de l'est i, sobretot, vingudes de tot l'Estat espanyol. Junts hem construït tot el que tenim. Junts som un poble que durant moltes generacions s'ha donat les mans per construir un Estat del benestar. S'ha donat les mans per construir també un espai d'igualtat d'oportunitats, perquè persones com jo, de família de classe treballadora, poguéssim fer realitat el somni dels nostres pares, que era estudiar i viure millor. Quan acompanyo la meua filla a col·legi cada dia i parlo amb la resta de mares, arribem a una conclusió. Sabem que la millor manera de treballar per al futur dels nostres fills és votar i construir un Estat que ens permeti guanyar benestar, recuperar benestar i oportunitats. Aquesta és la nostra il·lusió i la nostra esperança. Em fa l'efecte que ni vostès ni ningú ens les podran arrabassar, perquè ho decidirà el poble, perquè com deia el poeta Vicent Andrés Estellés, “no podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu”.

Votarem i guanyarem el nostre futur.

Moltes gràcies. [Aplaudiments.]

—EL PRESIDENT DEL CONGRÉS: Moltes gràcies, senyora Rovira.